

Half karkas. Bedwelmer. Slachtlijn. Spoelplaats. Die woorden komen in zijn hoofd op en beuken op hem in. Ze maken hem kapot. Maar het zijn niet alleen woorden. Het is het bloed, de zware geur, de routine, de gedachteloosheid. 's Nachts overvallen ze hem, als hij er niet op verdacht is. Badend in het zweet wordt hij wakker omdat hij weet dat hem weer een dag mensen slachten te wachten staat.

Niemand noemt ze zo, denkt hij, terwijl hij een sigaret opsteekt. Zelf noemt hij ze niet zo als hij een nieuwe werknemer moet inwijden in de cyclus van het vlees. Hij kan ervoor gearresteerd worden, of zelfs afgevoerd naar het Gemeentelijk Slachthuis om verwerkt te worden. 'Vermoord' zou het juiste woord zijn, maar dat is niet toegestaan. Terwijl hij zijn doorweekte t-shirt uittrekt probeert hij de hardnekkige gedachte te verdrijven dat het dat zijn: mensen, gefokt om als dieren gegeten te worden. Hij loopt naar de koelkast en schenkt een glas ijskoud water in. Langzaam drinkt hij het leeg. Zijn brein vertelt hem dat er woorden zijn die de wereld versluisen.

Handige, hygiënische woorden.

Legale woorden.

Hij doet het raam open, de hitte drukt zwaar op hem. Hij blijft staan roken en ademt de windstille nachtlucht

in. Met de koeien en varkens was het makkelijk. Het was een vak dat hij had geleerd in El Ciprés, het vleesverwerkingsbedrijf van zijn vader, zijn erfenis. Natuurlijk, soms verstijfde je bij het gekrijs van een varken dat werd platgelegd, maar ze droegen gehoorbescherming en na verloop van tijd raakte je gewend aan het geluid. Nu hij de rechterhand van zijn baas is moet hij de nieuwe werknemers in de gaten houden en inwerken. Iemand leren doden is erger dan zelf doden. Hij steekt zijn hoofd uit het raam. De lucht die hij inademt is dik en gloeiend heet.

Hij zou willen dat hij zichzelf kon verdoven, kon leven zonder iets te voelen. Werktuiglijk handelen, toekijken, ademhalen en verder niets. Alles zien, weten en niets zeggen. Maar hij heeft nog altijd herinneringen, die raakt hij niet kwijt.

Veel mensen zijn wat in de media consequent 'de Transitie' wordt genoemd iets vanzelfsprekends gaan vinden. Maar hij niet, want hij weet dat het woord 'transitie' niet voldoende uitdrukt hoe kort en meedogenloos het proces was. Een woord dat een onbevattelijke gebeurtenis samenvat en catalogiseert. Een hol woord. Verandering, transformatie, omwenteling: schijnbare synoniemen, maar elk van de drie getuigt van een specifieke kijk op de wereld. Iedereen is het kannibalisme iets vanzelfsprekends gaan vinden, denkt hij. 'Kannibalisme', nog zo'n woord dat hem enorm in de problemen kan brengen.

Hij herinnert zich de eerste berichten over GGB. De massahysterie, de zelfmoorden, de angst. Met de komst van GGB werd het onmogelijk om nog dieren te eten omdat ze een virus bij zich droegen dat dodelijk was voor mensen. Dat was het officiële verhaal. Woorden met voldoende gewicht om ons als was te kneden en elke kritische vraag de kop in te drukken, denkt hij.

Op blote voeten loopt hij door zijn huis. GGB heeft de wereld voorgoed veranderd. Er werden vaccins en medicijnen uitgetest, maar het virus bleek resistent en muteerde. Hij herinnert zich artikelen waarin werd gesproken over de wraak van de veganisten en andere over geweld tegen dieren, artsen die op tv uitlegden hoe je het eiwitgebrek kon ondervangen, journalisten die bevestigden dat er nog altijd geen middel tegen het virus bestond. Hij zucht en steekt nog een sigaret op.

Hij is alleen. Zijn vrouw is naar haar moeder vertrokken. Hij mist haar al niet meer, maar er is een leegte in huis die hem uit zijn slaap houdt, hem onrustig maakt. Hij pakt een boek uit de kast. Slaap heeft hij niet meer. Hij doet het licht aan en wil het boek openslaan, maar knipt de lamp weer uit. Hij wrijft over het litteken op zijn hand. Het is oud en doet geen pijn meer. Het was een varken. Hij was nog piepjong, kwam net kijken en dacht dat je geen respect hoefde te hebben voor het vlees, tot het vlees hem beet en bijna zijn hand afrukte. De ploegbaas en de anderen kwamen niet meer bij. 'Nu ben je ontgroend,' zeiden ze. Zijn vader zei niets. Na die beet zagen ze hem niet langer als het zoontje van de baas en werd hij opgenomen in de groep. Maar die groep bestaat niet meer, denkt hij, evenmin als verwerkingsbedrijf El Ciprés.

Hij pakt zijn telefoon. Drie gemiste oproepen van zijn schoonmoeder. Niet één van zijn vrouw.

Hij besluit een douche te nemen omdat hij gek wordt van de hitte. Hij draait de kraan open en houdt zijn hoofd onder de koude straal. Hij wil de oude beelden uitwissen, de hardnekkige herinneringen. De stapels levend verbrande katten en honden. Een krasje betekende de dood. De geur van verschroeid vlees bleef weken hangen. Hij herinnert zich de teams in gele maanpakken die 's nachts

de woonwijken uitkamen en elk dier dat ze tegenkwamen afmaakten en verbrandden.

Het koude water stroomt over zijn rug. Hij gaat op de grond zitten. Langzaam schudt hij zijn hoofd, maar de herinneringen blijven komen. Er waren groepen die illegaal mensen begonnen te doden en op te eten. In de pers werd het geval beschreven van twee werkloze Bolivianen die door een stel burens werden aangevallen, in stukken gesneden en geroosterd. Hij huiverde toen hij het nieuws las. Dat eerste publieke schandaal legde in de samenleving de kiem voor het idee dat vlees uiteindelijk vlees is, waar het ook vandaan komt.

Hij legt zijn hoofd in zijn nek zodat het water op zijn gezicht valt. Hij wil dat de druppels zijn geheugen wissen. Maar hij weet dat zijn herinneringen er altijd zullen zijn. In sommige landen begonnen massaal immigranten te verdwijnen. Immigrant, mensen aan de rand van de samenleving, armen. Ze werden vervolgd en uiteindelijk geslacht. De legalisatie vond plaats onder druk van een miljardenindustrie die stil was komen te liggen. Slachtfabrieken en wetten werden aangepast. Al gauw werden ze als vee gefokt om in de enorme vraag naar vlees te voorzien.

Hij stapt de douche uit en droogt zich vluchtig af. In de spiegel ziet hij dat hij wallen heeft. Hij is aanhanger van een theorie waarover is geprobeerd te praten, maar wie dat in het openbaar deed werd het zwijgen opgelegd. De meest vooraanstaande zoöloog, die in zijn artikelen schreef dat het virus een verzinsel was, kreeg toevallig een ongeluk. Zelf gelooft hij dat het allemaal in scène is gezet om de overbevolking terug te dringen. Al zolang hij zich kan herinneren wordt er gesproken over de schaarste van natuurlijke hulpbronnen. Hij herinnert zich de onlusten in landen als China, waar mensen el-

kaar uitmoordden omdat ze zo weinig ruimte hadden, maar niet één krant belichtte het nieuws vanuit dat perspectief. Degene die zei dat de wereld eraan ging was zijn vader: 'Een dezer dagen is het gedaan met onze planeet. Je zult zien, jongen, of hij ontploft, of we sterven met z'n allen aan een of andere ziekte. Kijk maar naar China, daar draaien ze elkaar nu al de nek om omdat ze met zoveel zijn, het past gewoon niet meer. En hier, hier is nog ruimte, maar straks hebben we geen water meer, geen voedsel, geen zuurstof. Alles gaat naar de knoppen.' Hij had hem altijd enigszins meewarig aangekeken omdat hij dacht dat het oudemensenpraat was, maar inmiddels weet hij dat zijn vader gelijk had.

De zuivering bracht nog meer voordelen met zich mee: de bevolking en de armoede daalden, en er was vlees. Je betaalde er flink voor, maar de markt groeide razendsnel. Er waren massale protesten, hongerstakingen, klachten van mensenrechtenorganisaties, en tegelijkertijd verschenen er artikelen, onderzoeken en nieuwsberichten die de publieke opinie bijstuurden. Prestigieuze universiteiten zeiden dat dierlijke eiwitten onmisbaar waren, artsen bevestigden dat plantaardige eiwitten niet alle essentiële aminozuren bevatten, deskundigen benadrukten dat de uitstoot weliswaar was verminderd maar de ondervoeding was toegenomen, tijdschriften hadden het over de duistere kanten van groenten. De protesthaarden doofden langzaam uit en steeds weer doken er in de media berichten op over mensen die aan het dierenvirus zouden zijn overleden.

De hitte drukt nog altijd op hem. Naakt loopt hij de veranda van zijn huis op. Er staat geen zuchtje wind. Hij gaat in de hangmat liggen en probeert te slapen. Steeds weer denkt hij aan die ene reclame. Een mooie maar conservatief uitzierende vrouw zet het eten op tafel voor

haar man en drie kinderen. Ze kijkt in de camera en zegt: 'Voor mijn gezin zet ik iets speciaals op tafel. Het vertrouwde stukje vlees, maar dan nog lekkerder.' Allemaal glimlachen ze en beginnen ze te eten. De regering, zijn regering, besloot dit product een nieuwe betekenis te geven. Mensenvlees ging voortaan 'speciaal vlees' heten. In plaats van simpelweg 'vlees' werd het 'speciale biefstuk', 'speciale karbonade', 'speciale niertjes'.

Hij noemt het niet 'speciaal vlees'. Hij gebruikt technische woorden als hij het heeft over wat menselijk is maar nooit een mens zal worden, altijd een product blijft. Hij heeft het over het aantal hoofden dat verwerkt moet worden, over de partij die wacht op de losplaats, over de slachtlijn die ordelijk en op constante snelheid moet functioneren, over uitwerpselen die als mest verkocht moeten worden, over de darmwasserij. Niemand mag ze 'mensen' noemen omdat ze daarmee een identiteit zouden krijgen, iedereen noemt ze 'product', of 'vlees', of 'voedingsmiddel'. Behalve hij, die zou willen dat hij ze helemaal niet hoefde te benoemen.

De weg naar de looierij lijkt altijd lang. Het is een rechte, onverharde weg die kilometer na kilometer door kale velden voert. Vroeger liepen hier koeien, schapen, paarden. Nu is er niets te zien, niet op het eerste gezicht althans.

Zijn telefoon gaat. Hij zet de auto langs de kant en staat zijn schoonmoeder te woord. Hij zegt dat hij niet kan praten, dat hij achter het stuur zit. Ze praat zacht, op fluisterton. Ze zegt dat het beter gaat met Cecilia, maar dat ze meer tijd nodig heeft, dat ze nog niet terug kan komen. Hij geeft geen antwoord. Zijn schoonmoeder hangt op.

De looierij benauwt hem door de geur van afvalwater vermengd met haar, aarde, olie, bloed, vuil, vet en chemicaliën. En door de heer Urami.

Het verlaten landschap dwingt hem aan het verleden te denken en zich voor de zoveelste keer af te vragen waarom hij dit werk nog steeds doet. Hij is maar een jaar bij verwerkingsbedrijf El Ciprés in dienst geweest, direct na zijn middelbare school. Daarna besloot hij tot opgetogenheid van zijn vader diergeneeskunde te gaan studeren. Maar korte tijd later brak het dierenvirus uit. Hij keerde terug naar huis omdat zijn vader gek was geworden. De artsen stelden seniele dementie bij hem vast, maar hij weet dat zijn vader de Transitie niet aankon.

Veel mensen kozen voor versterving onder het mom van een acute depressie, andere verloren het contact met de werkelijkheid of pleegden simpelweg zelfmoord.

Hij ziet het bordje LOOIERIJ HIFU 3KM. De heer Urami, de eigenaar, is een Japanner met een algehele afkeer van de wereld en een bijzondere voorliefde voor leer.

Terwijl hij over die eenzame weg rijdt schudt hij langzaam zijn hoofd omdat hij het zich niet wil herinneren, maar hij herinnert het zich toch. Zijn vader die het heeft over de boeken die hem 's nachts bespieden, zijn vader die de burens ervan beschuldigt huurmoordenaars te zijn, zijn vader die danst met zijn overleden vrouw, zijn vader die verdwaald in een veld in zijn onderbroek het volkslied zingt voor een boom, zijn vader opgesloten in het verpleeghuis, de verkoop van het verwerkingsbedrijf om de schulden af te betalen en het huis niet kwijt te raken, zijn vaders afwezige blik, ook nu nog, als hij bij hem op bezoek gaat.

Hij gaat de looierij binnen en voelt zijn borst samenkrimpen. Het is de geur van de chemicaliën die de ontbinding van de huiden tegengaan. Een verstikkende geur. Iedereen werkt hier in volmaakte stilte. In eerste instantie heeft het bijna iets transcendentails, een zen-stilte, maar het is vanwege de heer Urami, die boven in zijn kantoor alles in de gaten houdt. Niet alleen komt hij zijn werknemers persoonlijk inspecteren, hij heeft ook overal camera's hangen.

Hij loopt door naar de kantoren boven. Hij hoeft nooit te wachten. Altijd wordt hij ontvangen door twee Japanse secretaresses die zonder iets te vragen rode thee voor hem inschenken in een glazen mok. De heer Urami kijkt mensen niet aan. Hij meet ze op. Wanneer de heer Urami hem met zijn onveranderlijke glimlach opneemt, voelt het alsof hij in werkelijkheid berekent hoeveel me-

ter schone huid het zou opleveren als hij hem ter plekke zou slachten, villen en ontvlezen.

Het kantoor is stijlvol en minimalistisch, maar aan de muur hangt een goedkope reproductie van *Het laatste oordeel* van Michelangelo. Hij heeft hem al talloze malen gezien, maar pas vandaag valt zijn oog op een figuur met een afgestroopte huid in zijn handen. De heer Urami kijkt naar hem, ziet zijn onthutste gezicht en alsof hij zijn gedachten kan raden zegt hij dat het Sint-Bartholomeus is, een martelaar die levend werd gevild, dat hij het een kleurrijk detail vond. Hij knikt zonder een woord te zeggen, want hij vindt het een onnodig detail.

De heer Urami praat op gedragen toon, alsof hij een reeks ontzaglijke waarheden onthult aan een groot publiek. Zijn lippen glinsteren van het speeksel, hij heeft de lippen van een vis of een pad. Ze hebben iets vochtigs en zigzaggen een beetje. De heer Urami heeft iets van een aal. Hij kijkt hem alleen maar zwijgend aan, meer kan hij niet opbrengen, want in feite draait hij bij elk bezoek hetzelfde verhaal af. Hij bedenkt dat de heer Urami de werkelijkheid steeds opnieuw met woorden moet bevestigen, alsof die woorden de wereld waarin hij leeft vormgeven en overeind houden. Hij stelt zich voor dat er een stilte valt en de muren van zijn kantoor langzaam oplossen, de grond wegsmelt en de Japanse secretaresses de lucht in worden gezogen, verdampen. Hij ziet dat alles voor zich als een wensdroom die nooit uit zal komen, want de heer Urami praat verder over cijfers, over nieuwe chemicaliën en tincturen die hij momenteel uitprobeert. Alsof hij dat nog niet wist legt de heer Urami uit hoe moeilijk het vandaag de dag is met dit nieuwe product, dat hij de koeienhuiden van vroeger mist. Al is de menselijke huid van nature het zachtst, verduidelijkt hij, vanwege de fijne nerf. Hij pakt de telefoon van de haak en zegt iets

in het Japans. Een van de secretaresses komt binnen met een enorme map. De heer Urami slaat hem open en laat de verschillende soorten huiden zien. Hij raakt ze aan alsof het rituele voorwerpen zijn. Hij legt uit hoe je beschadigingen tijdens het transport van de partijen kunt voorkomen en zegt dat deze huiden kwetsbaarder zijn. Hij staart naar de stalenmap. Dit is de eerste keer dat hij die te zien krijgt. De heer Urami schuift de map naar hem toe, maar hij raakt hem niet aan. Dan wijst de heer Urami op een liebleuke huid met plekken erop en zegt dat dit een van de kostbaarste soorten is, maar dat hij een groot percentage heeft moeten weggooiden vanwege de diepe wonden. De heer Urami herhaalt nog eens dat hij alleen oppervlakkige verwondingen kan wegwerken. Hij zegt dat hij deze map speciaal voor hem heeft samengesteld, zodat hij de medewerkers van het verwerkingsbedrijf en de fokkerij kan laten zien met welke huiden ze extra voorzichtig moeten zijn. De heer Urami staat op en haalt een grote lap uit een lade. Die overhandigt hij hem, en hij zegt dat hij het nieuwe ontwerp al ontvangen heeft, maar dat de snede bij het afhuiden nog geperfectioneerd moet worden, dat die van doorslaggevend belang is, dat er met een onhandige snede meters leer verloren kunnen gaan, dat er perfect symmetrisch gewerkt moet worden. Opnieuw pakt de heer Urami de telefoon van de haak. Een van de secretaresses komt binnen met een glazen theepot. De heer Urami gebaart naar haar en ze schenkt meer thee in. Hij heeft geen zin in thee, maar drinkt toch. De woorden van de heer Urami zijn zorgvuldig gewogen en klinken als een klok. Ze scheppen een kleine, gecontroleerde wereld vol haarscheuren. Een wereld die bij het eerste verkeerd gekozen woord uit elkaar kan vallen. Hij heeft het over het cruciale belang van de vilmachine, die de huiden kan scheuren als ze